

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRISP, CALEB

Să n-aud de Ivy Pocket! / Caleb Krisp ; il. de Barbara Cantini ; trad. din lb. engleză de Adrian Deliu. - Iași : Gama, 2018

ISBN 978-973-149-892-8

I. Cantini, Barbara (il.)

II. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Alexandra Constantinovici

Corector: Simona Dimitriu

Tehnoredactor: Georgiana Butnaru

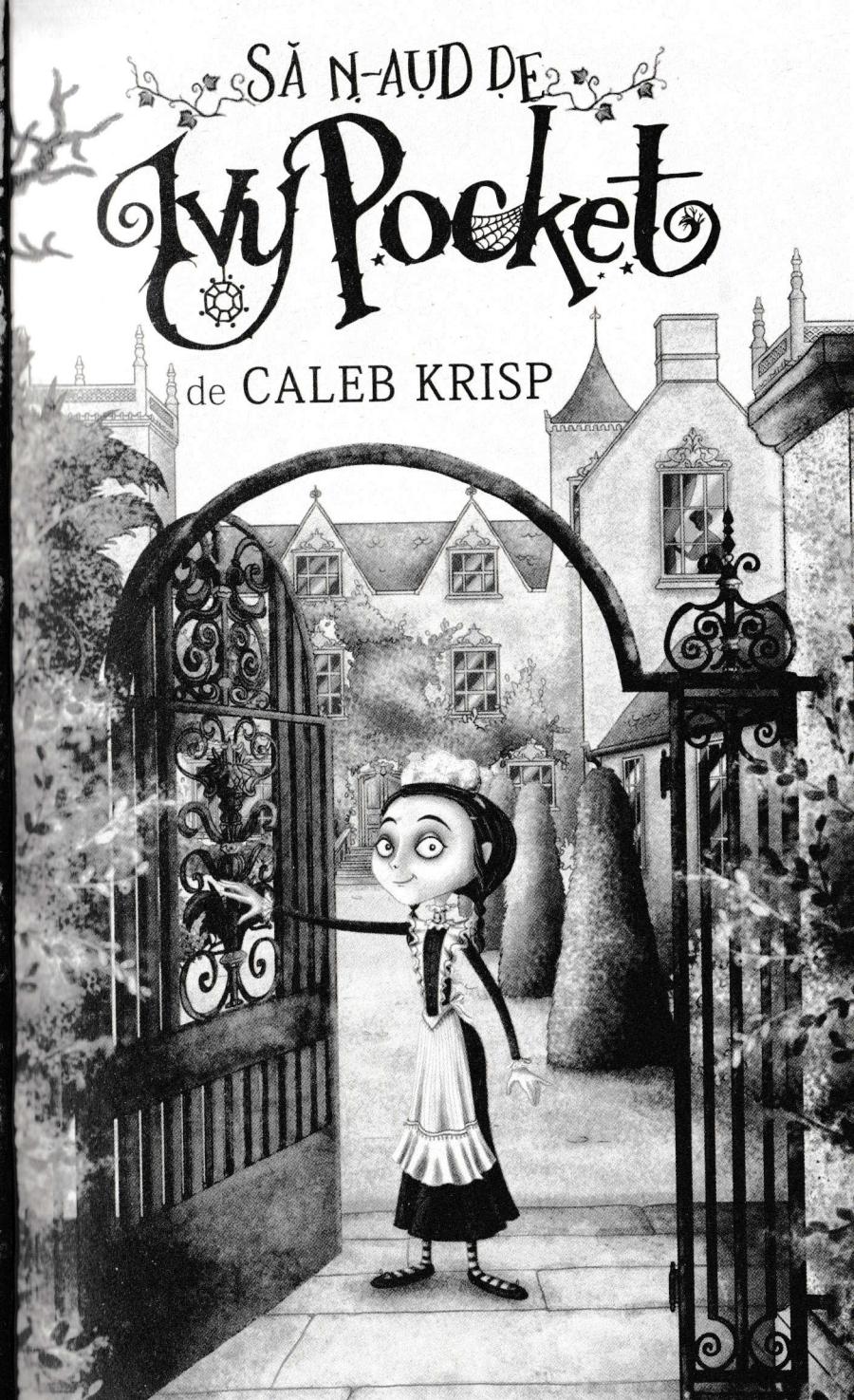
SĂ N-AUD DE
Ivy Pocket

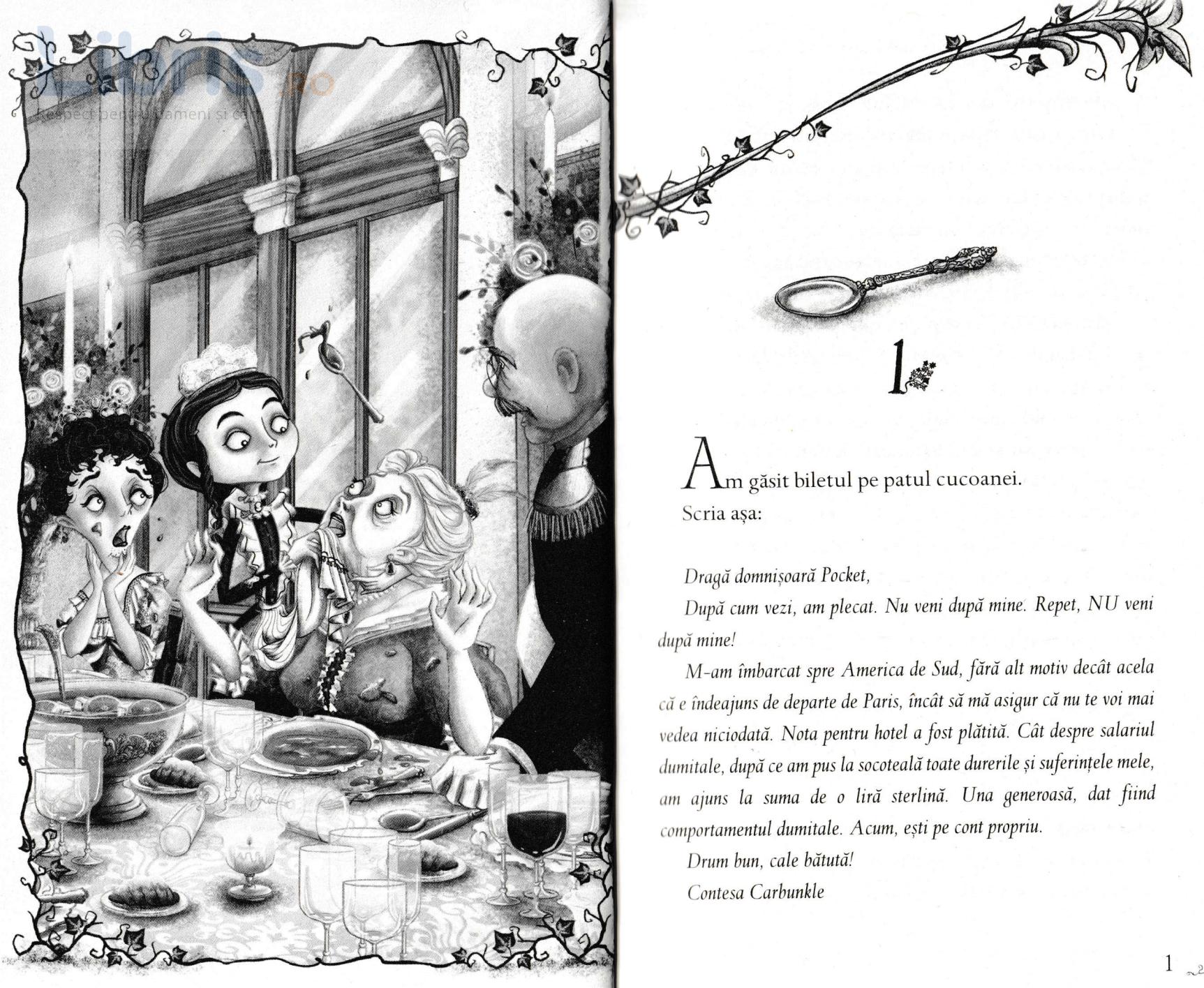

de CALEB KRISP

Ilustrații de
BARBARA CANTINI

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

A
m găsit biletul pe patul cucoanei.
Scria aşa:

Dragă domnișoară Pocket,
Dupa cum vezi, am plecat. Nu veni după mine. Repet, NU veni
după mine!

M-am îmbărcat spre America de Sud, fără alt motiv decât acela
că e îndeajuns de departe de Paris, încât să mă asigur că nu te voi mai
vedea niciodată. Nota pentru hotel a fost plătită. Cât despre salariul
dumitale, după ce am pus la socoteală toate durerile și suferințele mele,
am ajuns la suma de o liră sterlină. Una generoasă, dat fiind
comportamentul dumitale. Acum, ești pe cont propriu.

Drum bun, cale bătută!

Contesa Carbunkle

Am rămas năucă. Șocată. Îngrozită. Ce, nu-i fusesem contesei o cameristă bună și credincioasă? Nu? M-am gândit îndelung și intens la comportamentul meu și n-am găsit nimic care să lase de dorit. Dacă mai era nevoie de o dovedă că doamna contesă Carbunkle e dezaxată, acum o aveam. Femeia era țăcănită.

Total începuse foarte promițător. Contesa Carbunkle mă ademenise să plec din casa unei minunate familii din Londra. Familia Midwinter era încântător de excentrică și am fost fericită acolo... dar numai până când a poposit contesa la Midwinter Hall. A petrecut o lună la conac și m-a văzut cum îmi îndeplineam îndatoririle, aducând ordine și veselie oriunde mă duceam. În ajunul întoarcerii la Paris, contesa practic *m-a implorat* să lucrez pentru ea. Drept să spun, nu mă trăgea ată să renunț la Lady Prudence și la cei șase copii ai ei. Recunosc că alcătuiau o gașcă urâtă (jupân Tobias avea un cap de purceluș, iar conița Lucy era, mai mult ca sigur, parțial broască), însă Midwinter Hall fusese primul cămin adevărat pe care-l cunoșcusem până atunci.

Cu toate astea, șansa de a călători și de a vedea lumea era imposibil de refuzat.

Paris. Am plecat la Paris. A fost magnific și m-am simțit magnific acolo. Păream mai înaltă în Paris. Și mai drăguță. Plus că eram camerista de doisprezece ani a unei doamne de cea mai bună condiție, iar contesa

Carbunkle ajunsese să fie dependentă de mine în toate privințele. Eram mereu lângă ea, zi și noapte, gata să-i fiu de ajutor.

Uneori, era destul de greu de găsit. Într-o dimineață, am găsit-o tupilată, în spatele unui dulap, cu un cearșaf pe cap. Altădată, văzându-mă că vin, s-a prefăcut că e un lampadar. O singură dată a reușit stăpâna să-mi scape: s-a folosit de o ușă de serviciu din cabinetul ei de toaletă ca s-o șteargă și să-și viziteze o veche prietenă cazată în hotel. Am pus tot acest comportament ciudat pe seama faptului că doamna contesă Carbunkle era o aristocrată și, în consecință, nebună de legat.

Însă cât de țăcănită era exact, nu mi-a fost clar până la marele dezastru.

S-a întâmplat la finele primei noastre săptămâni petrecute în acel oraș magic. Contesa Carbunkle fusese invitată la un mare dineu în hotelul nostru. Urma să participe toată crema societății franceze. La început, contesa Carbunkle nu prea voise s-o însoțesc.

— Nu te vreau la dineul asta, mă auzi? s-a răstit ea, încercând să mă împingă afară din lift. Dumnezeule mare, cum de m-am lăsat convinsă de Lady Prudence să te iau? Știa că am nevoie de o cameristă nouă și a profitat de ocazie ca să se descotorosească de tine. Oricine, i-am zis, *oricine*, numai Ivy Pocket nu! Dar mi-a jurat că nu ești nici pe departe atât de insuportabilă pe cât pari. Ce proastă am fost!

înapoi în lift. Numai că trebuie să gândești limpede, contesă. Dineul asta înseamnă o afacere foarte importantă, iar dumneata ești chioară ca o cărtiță. Recunoaște, dragă: ai *nevoie* de mine.

Contesa Carbunkle a pufnit, dar puteam să-mi dau seama că-i dispăruse arțagul.

— Să nu mă faci de râs, că ai să plătești cu capul.

Sala dineului strălucea de candelabre din argint și sute de orhidee proaspete. Cina a debutat într-un mod cât se poate de serios. Contesa Carbunkle a fost amplasată între președintele Franței (unul gras, pe deplin chel) și o prințesă din România (scundă, cu peri în bărbie). Însă eu eram îngrijorată. Totul, din cauza supei de broască-țestoasă. Contesa nu se descurca prea bine cu supele. Avea tendință să dea pe ea.

Am făcut un pas în față atunci când stăpâna mea a luat prima lingură. A sorbit cu un aer maiestuos; o dâră de supă i s-a prelins pe bărbie. Cu o sfâșietoare discreție, m-am repezit lângă contesa Carbunkle, i-am dat cu delicatețe capul pe spate și i-am șters bărbia cu poala șorțului.

— Aveți nevoie de ceva, contesă? a întrebat-o președintele, cu un rânjet batjocoritor. Am impresia că aveți ceva probleme cu camerista.

— Totul e bine, domnule președinte, a strigat contesa, zâmbind furioasă, după care s-a întors spre

mine și m-a plesnit peste mâini. Pleacă! mi-a zis în șoaptă. Dispari în clipa asta!

— Calmează-te, dragă, i-am răspuns. Nu e o crimă să dai pe tine. Sunt convinsă că și mama și tatăl dumitale erau specialiști în aşa ceva.

Deși ochii verzi și apoști ai contesei Carbunkle scânteau de furie, puteam să zăresc suferința din spatele lor. Doamna mea avea nevoie disperată de ajutor.

— Atenție, vă rog, am rostit, cuprinzându-mi stăpâna cu brațul, în semn de încurajare. Ca mulți aristocrați veritabili, contesa are buza de jos lăsată și o bărbie ca și inexistentă. Asta face ca mâncatul supei să fie, atât dificil de realizat, cât și neplăcut de privit.

Contesa a scos un icnet. Dintii i s-au încleștat. Nările au început să-i freamăte, ca unui taur pregătit pentru atac. După care s-a apucat să mărâie la mine. În mod sigur, nu era semn bun.

— Am avut o sumedenie de cameriste la viața mea, Ivy Pocket, dar până acum nu mi-am dorit s-o vâr pe vreuna în gura unui tun pe care să-l îndrept spre ocean, iar apoi să aprind fitilul! Pe scurt, te detest!

Sărmana de ea, își ieșise din minți. Era nevoie de o reacție urgentă. Cu viteza fulgerului – pentru că am toate instinctele unui medic – am prins-o de ceafă și am trântit-o cu fața în punciu de fructe. Doar aşa îi puteam domoli fierbințeala creierului. Când s-a ridicat

să respire, contesa a zbierat ca un măgar și a început să scâncească. Am luat asta ca pe un semn bun. Nedorindu-mi s-o fac de râs în public, i-am aruncat un șerbet pe cap și m-am apucat să o șterg pe față. Drept răspuns, cucoana mea mi-a adresat o serie de insulte și a implorat-o pe prințesa româncă să facă rost de o muschetă, să mă împuște.

Cât ai clipi, întregul salon s-a umplut de râsete batjocoritoare. Un moment de-a dreptul stânjenitor. Din care contesa a ieșit cu brio, alegând să iasă urlând din încăpere. Ceea ce mi-a permis să-mi fac o ieșire demnă, urmând-o cu iuțeală.

Când am ajuns înapoi la apartamentul nostru, am găsit ușa încuiată. Am ciocănuit, firește. Am strigat. Am bocănit destul de tare. Cu toate astea, nimic. Am dormit afară, pe corridor. A fost foarte comod. Atât de comod, la drept vorbind, încât a doua zi, nu m-am trezit decât mult după răsăritura soarelui. Mai rău de-atât, am descoperit că doamna contesă își luase zborul din hotel de la o oră timpurie. Apartamentul era gol. Tot ce mai rămăsese era biletul pe patul stăpânei mele.

Mi-am luat geanta de voiaj din șifonier și m-am așezat lângă fereastră. Aveam nevoie de timp de gândire. Situația era destul de gravă. Opțiunile mele, destul de limitate.

Toată avereala mea era de numai o liră sterlină. Serviciu, nu. Bilet de întoarcere în Anglia, nu. Perspective, nu. Ce era de făcut?

Sunt remarcabil de pricepută în situații de criză – pentru că am toate instinctele unui general cu cinci stele – aşa că, într-o clipă, mi-am alcătuit un plan. Mi-am luat geanta de voiaj și am coborât în hol, abandonând neliniștea pentru palida flacără a speranței. Cu siguranță, străzile Parisului aveau să mă ducă spre noi aventuri și oportunități. Nu mă îndoiam că aveam să dau peste întâmplări cu adevărat palpitante. Sau, să ajung cerșetoare, fără nimeni pe lume și moartă de foame. Ceea ce ar fi fost îngrozitor de neplăcut. Dar, privind partea frumoasă: minunat de tragic!

Holul era ca un stup. Oameni veneau, plecau, se repezeau. M-am oprit pentru o clipă, ca să absorb totul. Și atunci m-a izbit: răspunsul la problema mea. Mă privea drept în față. Un astfel de hotel era plin de turiști din Anglia... și cine să-i slujească mai bine, dacă nu o cameristă englezoaică autentică? Aveam să vorbesc cu directorul și să-i solicit un post.

Sigur aveam să-i plac la nebunie.

— N-avem posturi libere, mi-a răspuns, cu fermitate, domnul Gateau, scărpinându-și mustața subțire. Pe lângă asta, ești prea Tânără ca să lucrezi la Grand.

— Am doisprezece ani, am declarat, cu o considerabilă mândrie, și nu veți găsi în tot Parisul o cameristă mai bună decât mine. Talentele mele sunt legendare.

Domnul Gateau a zâmbit mânștește.

— Da, am aflat totul despre *talentele* tale. Contesa Carbunkle a avut multe de spus despre tine înainte de a părăsi hotelul.

— Ei, numai bine, am zis, bătându-l pe domnul Gateau cu palma pe umăr, ca să cimentez proaspăta noastră prietenie care abia înmugurea. Așadar, când pot să încep?

— Afară! a zbierat.

Un portar cam fără maniere tocmai mă însوtea spre ieșirea din hotel, când un băiat de serviciu a apărut în goană pe hol, strigându-mi numele. Sărmănu, aproape rămăsese fără suflu.

— Tu ești Ivy Pocket? m-a întrebat.

— Sigur că eu sunt, dragă.

— Camerista care călătorea cu contesa Carbunkle?

Eram entuziasmată de faptul că auzise de mine. Dar nu și surprinsă. O cameristă de calitate capătă o anume reputație.

— Exact, am zis.

— Vrea să te vadă, m-a informat băiatul, solemn.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Contesa Carbunkle? Mai e aici?

— Ducesa de Trinity. Ai auzit de ea?

Păi, *normal* că auzisem. Stăpâna mea fusese la ducesă chiar alaltăieri, scăpând de mine cam pe furiș și vizitând-o în apartamentul ei personal, de la ultimul etaj. Contesa Carbunkle spunea că vechea ei prietenă era cea mai bogată femeie din Anglia, deși trăise în altă țară în ultimii șaizeci de ani. Nu ștui precis de ce. Era ceva legat de o inimă frântă.

— Și ce naiba vrea de la mine? m-am interesat.

Băiatul era alarmant de palid.

— E pe moarte, m-a anunțat el. Te rog, vino.

În clipa imediat următoare, goneam amândoi pe scara cea mare a hotelului.

Când am dat cu ochii de ducesa de Trinity, două lucruri mi-au devenit imediat clare. Primul, că era grav bolnavă. Al doilea, că era monumental de grasă. O matahală de femeie: pe jumătate zeită, pe jumătate hipopotam. Era pe cât de magnifică, pe atât de însăpămantătoare. Biata ființă zacea în mijlocul unui pat mare din alamă, cu o nuanță gălbuiie bolnăvicioasă pe chip și cu trupul enorm răspândit în toate părțile, ca o avalanșă. Ducesa avea ochii închiși și stătea cu capul înfundat adânc într-un maldăr de perne din mătase. Aș fi zis că e moartă, dacă nu i-aș fi auzit respirația și uierătoare scăpându-i printre buzele cenușii.

M-am cutremurat. Spre rușinea mea. De ce mă înfricoșa atât de tare o bătrână bolnavă? Doar nu eram o fricoasă. De fapt, vitejia mea era legendară. Nu-l salvasem eu pe domnul acela nevăzător, împingându-l din fața unei trăsuri scăpate de sub control... și nu fusesem eu, astfel, zdrobită sub roți, vătămată groaznic, dar, cu toate astea, când mă trezisem, în spital, primele mele gânduri fuseseră nu pentru mine, ci, mai degrabă, pentru orbul pe care-l salvasem? Și nu fusesem răsplătită cu o medalie pentru vitejie de însăși regina Victoria?! Ba da! Mă rog... nu. Nu chiar. E posibil să fi exagerat unele amănunte. Dar în mod cert m-am *gândit* să fac astfel de lucruri. Ceea ce, practic, era același lucru.

Apartamentul era imens, plin cu canapele dolofane, covoare fine, un pian de concert și felurite antichități. Dar ce-mi păsa mie de toate astea, când cea mai bogată – și, posibil, cea mai grasă – femeie din Anglia zacea chiar în fața mea?

Foarte bine, trebuie să recunosc că am simțit un mic fior de teamă – ca o apă înghețată în vine – în timp ce stăteam acolo, lângă pat. Eram doar noi două. Eu și ducesa de Trinity. Fără martori. Fără vreun ajutor, în caz că ducesa s-ar fi trezit, m-ar fi tăvălit prin zahăr și m-ar fi înfulecat în loc de prânz.

Pleoapele grele ale ducesei s-au deschis brusc.

— Închide gura, fetițo, parc-ai fi o găleată.